
Disney

Een
eeuwenoud
verhaal

A TWISTED TALE

LIZ BRASWELL

VERTAALD DOOR SANDRA C. HESSELS

BIG BALLOON
PUBLISHERS

Er was eens . . .

Lang, lang geleden in een land hier ver vandaan woonde een jonge prins in een schitterend kasteel. Hij had alles wat zijn hartje begeerde, maar de prins was onvriendelijk, verwend en zelfzuchtig.

Op een winteravond kwam een oude bedelaarster naar het kasteel. Ze bood hem één enkele bloedrode roos aan in ruil voor onderdak; ze wilde schuilen tegen de bittere kou. De prins walgde van haar verwilderde uiterlijk en haalde zijn neus op voor het geschenk. Hij stuurde de oude vrouw weg. Ze waarschuwde hem nog dat hij zich niet door uiterlijke schijn om de tuin moest laten leiden, aangezien ware schoonheid vanbinnen zit. Maar hij gaf haar opnieuw te kennen dat ze moest gaan, en op dat moment smolt het lelijke uiterlijk van de oude vrouw weg en stond er een beeldschone tovenaars voor hem.

De prins probeerde zich te verontschuldigen, maar het was te laat. Ze had al gezien dat zijn hart liefdeloos was. Als straf veranderde ze hem in een afzichtelijk beest en ze vervloekte het kasteel en iedereen die er woonde.

‘Je hebt tot aan de vooravond van je eenentwintigste verjaardag om vanbinnen net zo mooi te worden als je aan

de buitenkant was. Als je niet leert om te houden van een ander – en die ander van jou te laten houden – voordat het laatste bloemblaadje van deze roos is gevallen, dan zullen jij, je kasteel en iedereen binnen deze muren voorgoed vervloekt zijn en wegzinken in vergetelheid.’

Het Beest schaamde zich voor zijn monsterlijke gedaante en hield zich schuil in zijn kasteel, met niets meer dan een toverspiegel als zijn enige venster naar de buitenwereld.

De jaren verstreken en hij werd steeds radelozer en wanhopiger. Want wie zou ooit van een beest kunnen houden?

Het was een heel goed verhaal.

Het diende vaak genoeg als bron van vermaak voor de vrouw die in deze zwarte grot lag die ze een kamer noemden, vastgeketend aan een koud, hard bed.

Al jarenlang vond ze het leuk om dit verhaal in haar hoofd te herhalen. Soms herinnerde ze zich kleine stukjes net een beetje anders: soms was de roos zo roze als een zonsopkomst aan zee. Maar dat klonk gewoon niet zo heerlijk onheilspellend als ‘bloedrood’.

En dat stukje helemaal aan het einde, waarin de Tovenares na haar vertrek uit het kasteel werd onderschept, in een zwarte koets geduwd en meegevoerd de donkere nacht in... Tja, dat klonk lang niet zo groots en imposant. Dus liet ze het slot maar achterwege.

Een ander zou zo onderhand wel door zijn gedachten heen zijn geraakt. Een ander zou zich al wel hebben overgegeven aan de onontkoombaarheid van deze *oubliette*, deze

ondergrondse kerker, tot hij zichzelf helemaal was vergeten.

Sommige van haar gedachten wáren ook gestoord en ze maalden rond en rond in de opgedroogde theepot die de binnenkant van haar hoofd tegenwoordig was. Als ze niet oppaste, zouden die gedachten te snel gaan en proberen te ontsnappen via de barsten in haar geest. Maar dat was de weg van de waanzin, en dat pad wilde ze nog niet bewandelen.

Tien jaar. Tien jaar en ze was bijna zichzelf vergeten. Maar niet helemaal.

Voetstappen in de gang.

Ze kneep haar ogen zo stevig mogelijk dicht tegen de gekte die van buitenaf haar eigen, zwarte waanzin probeerde binnen te dringen.

Stemmen die kletsten. Nog een paar voetstappen. Het vegende, soppende geluid van een stinkende dweil over de eeuwig slijmerige vloeren. Het gerinkel van sleutels.

‘Nee, die hoeft je niet te doen. Die is leeg.’

‘Maar hij zit op slot. Waarom zit hij op slot als hij leegstaat?’

Ze zou moeten schreeuwen, ze zou moeten worstelen, ze zou moeten ontploffen – álles liever dan dat deze dialoog zichzelf alweer zou herhalen, net als de afgelopen vierduizend dagen, met slechts heel weinig variatie:

‘Oeh, deze zit op slot. Maar hoor jij ook iets daarbinnen?’

‘Deze deur is dicht. Zou hij op slot zijn?’

‘Die deur daar zit op slot, maar ik kan me niet herinneren dat daar ooit iemand is opgesloten.’

Het was net alsof God alle mogelijke verschillende zinetjes wilde uitproberen in deze pantomimeklucht die haar leven voorstelde, en nog steeds niet de juiste had gevonden.

De twee minuten die erop volgden waren even voorspelbaar als de woorden van een ouder tegen een kind dat weet dat het zich misdragen heeft en boos begint te worden om de onontkoombare preek die het naar zijn hoofd geslingerd krijgt.

Het geluid van de sleutel in het slot.

Het slot dat opendraait.

De deur die krakend opengaat.

Een afgrijselijk gezicht – afgrijselijk omdat het zo bekend was geworden – met diezelfde verbaasde blik als elke andere dag sinds het begin van deze eeuwigheid. De eigenaar van dit gezicht hield een dienblad vast. Achter haar, in de gang, stond de vrouw met de dweil. En achter háár stond een lange, zwijgende man klaar om gevangenen te bedwingen die niet waren vastgebonden.

De gevangene deed dan toch haar ogen open nu haar nieuwsgierigheid het won van haar overlevingsinstinct. Op het dienblad stonden vandaag maar liefst vier kommetjes soep. Soms waren het er vijf, soms drie. En soms zelfs maar één.

‘Je hebt geluk dat ik er eentje extra heb,’ zei degene met het dienblad, en haar smerige rok en schort vormden een vieze, geplooide hoop toen ze ging zitten.

Dát zinnetje veranderde nou nooit. Nóóit.

De gevangene kon zich niet langer inhouden en

schreeuwde het uit. Ze kon het niet helpen dat ze elke dag weer uitkeek naar dat ene ding, dat waterige soepje dat voeding moest voorstellen.

De vrouw met de dweil mopperde verbolgen.

‘Ik heb anders niks gehoord over een nieuwe, kan ik je zeggen. Ik dacht dat ze juist zo grondig waren geweest om dit soort de wereld uit te helpen.’

‘Nou, er is er dus nog een. Hier, drink dit maar op.’

De vrouw zei het elke keer weer met diezelfde geveinsde vriendelijkheid. Het kommetje werd aan de mond van de gevangene gezet en steeds sneller gekanteld, de bouillon droop langs haar mondhoeken en nek omlaag en ondanks alles werd ze wanhopig en rukte ze aan de ketenen. Ze stak haar tong uit om alles tot op de laatste druppel op te vangen voordat het kommetje weer werd weggehaald.

‘Deze is oud genoeg om een moeder te zijn,’ zei de vrouw van de soep zonder spoor van gevoel of mededogen. ‘Stel je eens voor dat ze ook nog kinderen krijgen en opvoeden en zo.’

‘Het zijn net dieren, allemaal. Dieren voeden hun kinderen toch ook op? Ik heb geen idee waarom ze nog in leven worden gehouden. Maak ze koud en klaar.’

‘O, dat zal gauw genoeg gebeuren, denk ik zo,’ zei de soepheks filosofisch voor ze weer opstond. ‘Ze houden het hier nooit lang vol.’

Alleen waren er zo onderhand al tien jaren verstreken...

De heks maakte deze keer niet nog een of andere afgezaagde opmerking over haar schouder toen ze vertrok. En

het bestaan van de gevangene was vergeten zodra ze wegliep en de deur weer achter zich dichttrok.

Dit zou morgen allemaal weer helemaal nieuw zijn voor haar en haar akelige metgezel... en de dag daarna... en de dag daarna...

De gevangene schreeuwde het nogmaals uit, een laatste keer, uit alle macht, voordat de duisternis zich weer aan haar opdrong.

Ze moest het verhaal opnieuw beginnen. Als ze het verhaal weer vanaf het begin liet beginnen en helemaal doorliep, zou alles weer goed komen.

Lang, lang geleden in een land hier ver vandaan woonde een jonge prins in een schitterend kasteel...

Voordat alles begon

Nog net iets langer dan lang, lang geleden was er eens een koninkrijk waarvan de naam en het bestaan inmiddels zijn vergeten. Terwijl de rest van de wereld vocht om de heerschappij over nieuw land in overzeese gebieden, steeds dodelijker wapens uitvond en heel gul de eigen godsdienst verspreidde onder volkeren die er niet op zaten te wachten, was dit koninkrijk er ook nog. Het was groots, het was prachtig, en het wás er gewoon.

Het had vruchtbare landbouwgrond, dichtbegroeide bossen voor de jacht, een mooi dorp en het mooiste, meest pittoreske kasteel dat je ooit had gezien.

In gelukkiger tijden was het, dankzij de afgezonderde locatie ergens in een afgelegen vallei, een magneet geworden voor artistiekelingen, voor mensen die anders waren, die slimmer waren: *les charmantes*. Zij vluchtten hiernaartoe terwijl de moderne wereld de rest van Europa steeds meer in zijn greep kreeg. Vreedzaam en rustig doorstond het kleine koninkrijk de donkere middeleeuwen en de renaissance. Pas nu begonnen de ziektes van de beschaafde bevolking hier door te dringen.

Maar nog steeds waren hier waarzeggers die daadwer-

kelijk je toekomst konden voorspellen, boeren die tijdens een droogteseizoen water uit steen konden verkrijgen en artiesten die jongens ook echt in duiven konden veranderen. En soms ook weer terug.

Het koninkrijk trok eveneens mensen aan die op zich geen echte 'gave' hadden, maar wel beschikten over ongewone aangeboren talenten en eigenaardigheden. Mensen die zich onder het gewone volk niet op hun gemak voelden. Buitenbeentjes en dromers. Dichters en musici. Aardige snuiters die hier hun toevlucht vonden in een wereld die hen niet wilde.

Een van hen was een jonge man die Maurice heette. Als zoon van een rondtrekkende ketellapper was hij reislustig en had hij de aanleg om dingen te repareren en uit te vinden. In tegenstelling tot zijn vader voelde hij echter een verandering in die oude Europese lucht hangen. Een prachtige, mechanische verandering: een toekomst met weefgetouwen die door stoom werden aangedreven, met grote luchtballonnen die mensen naar landen hier ver vandaan konden brengen en fornuizen die zelf een maaltijd konden bereiden.

Vastberaden deel daarvan uit te maken keek Maurice zowel naar het verleden – naar de oudheid en de stoommachines van Heron van Alexandrië – als naar het heden, en hij maakte maar wat graag een praatje met iedereen die met eigen ogen de wonderen had gezien waarover hij slechts had gelezen. Zijn verlangen bracht hem naar allerlei uithoeken van het land, op jacht naar drijfwerk en zuigers en demonstraties van de wetenschap.

Hij besepte ook dat een rondtrekkend leven hem weinig zou opleveren. Hij moest ergens rustig kunnen zitten om na te denken en aan heel grote dingen te sleutelen – machines waarvoor hij een heet vuur en een enorme smeltoven nodig zou hebben. Een plek waar hij al zijn rommel kwijt kon.

Kortom: hij moest een thús vinden.

Hij volgde zijn hart en de geruchten en kwam terecht in een uithoekje van Europa dat net niet in de pas liep met de rest van de wereld.

Eerst vond hij een dorpje langs een rivier die perfect was om zijn waterraden aan te drijven. Maar toen hij zag hoe kleinsteds de levens van de inwoners waren en hij steeds weer hun met afkeer vervulde blikken moest verdragen als ze zijn handkar vol brillen en meetinstrumenten en boeken zagen, besepte hij dat dit niet de juiste plek voor hem was.

Hij stak de rivier over en trok verder door het bos, tot hij uitkwam in het vreemde koninkrijk waar het niet ongewoon was om iemand te zien fluisteren tegen een zwarte kat – waarna die kat antwoord gaf – en waar je iets kon gaan drinken in de plaatselijke kroeg met kleren die nog onder het zilverstof zaten na een dag werk, en een donkere micabril op je hoofd. Waar hij niet zou opvallen.

Maurice raakte al gauw bevriend met een stel jongens uit de buurt en huurde zelfs een kamer met een van hen. Alaric, die meer ophad met dieren dan met machines, wist een goedkope ruimte voor hen te regelen aan de achterkant van een van de stallen waar hij als stalknecht werkte.

De kamer was klein en rook sterk naar paarden, maar ze hadden wel toegang tot een gemeenschappelijke tuin. Daar bouwde Maurice meteen een smeltoven, een pottenbakkersoven en een werktafel.

Hij nam graag zwaar werk aan dat hem hielp om de juiste materialen en onderdelen voor zijn nieuwste projecten te kunnen bekostigen. Hij hakte stenen uit velden of droeg grote schoven graan op zijn schouders, maar ondertussen was hij met zijn hoofd heel ergens anders en dacht hij aan de trekvastheid van de verschillende metalen, mogelijke metaalmengsels en legeringen en hoe hij de perfecte, gladde, cilindrische vorm kon maken die hij nodig had voor de volgende stap in het proces.

De andere sjouwers en hakkers noemden hem dan Maurice de Dromer en ze gaven hem een klopje op zijn schouder. Maar dat werd altijd gezegd met respect en een glimlach, op dezelfde manier dat Josepha van de taveerne altijd 'de Zwarte Heks' werd genoemd. Ze kon rake klappen uitdelen, en de schok die ze vervelende klanten kon bezorgen door met haar vingers te knippen was nog veel erger.

Aan het einde van de zomer waren alle gezonde jonge mannen aan het werk op het veld, zelfs Alaric, die toch liever bij de paarden was dan bij het paardenvoer op het land. Zonverbrand en met pijn in de rug strompelden ze elke avond weer het dorp binnen. Hun keel was gortdroog, maar toch zongen ze. En uiteraard sjokten ze rechtstreeks door naar Josepha.

Op een avond, toen zijn vrienden de kroeg in doken,

bleef Maurice even buiten om zo goed en zo kwaad als dat ging het stof van zijn kleren af te kloppen. Er was bovendien verderop een opstootje gaande waar hij meer van wilde weten.

Een reusachtige, stevig ogende man stond er nogal agressief bij met gespreide benen en een gevaarlijke blik in zijn ogen. Dat was interessant, maar lang niet zo boeiend als wat er nog méér gebeurde.

Vlak voor de man stond een van de mooiste vrouwen die Maurice ooit had gezien. Ze had de houding van een danseres en het lichaam van een godin. Haar haar glansde goudkleurig in het licht van de ondergaande zon. Felrode vlekken van woede kleurden haar mooie wangen en haar ogen flitsten groen van verontwaardiging.

Ze zwaaide met een dunne elzenhouten stok in de lucht om haar woorden kracht bij te zetten: 'Er is niéts onnatuurlijks aan ons!' De woorden waren perfect uitgesproken en geïntoneerd; het was haar emotie die ervoor zorgde dat ze bijna spuwde. 'Alles wat God creëert is natuurlijk – per definitie! En wij zijn allemáál kinderen van God!'

'Jullie zijn de kinderen van de duivel,' sprak de man heel kalm en loom. Als iemand die wist dat hij dit toch wel zou winnen. 'Jullie zijn hierheen gebracht bij wijze van test. Jullie zullen van de aardbodem worden weggevaagd, net als de onnatuurlijke draken van weleer, brutaal wicht. Tenzij jullie jezelf zuiveren.'

'Zúiveren?' Nu spuwde het meisje echt. 'Ik ben door niemand minder dan de monseigneur gedoopt, dus ik ben in

elk geval al één keer vaker in bad geweest dan jij in je hele leven, zwijnskop!’

De man kwam in beweging, al was het maar even, en wilde iets pakken dat aan zijn zij hing. Maurice was een goedaardige man, maar hij had genoeg rondgereisd om te weten wat dat moest zijn: een mes, een pistool of anders zou hij haar wel een klap geven met de rug van die hand. In elk geval zou er iets gewelddadigs volgen. Hij dacht niet na en wilde meteen naar de jongedame toe rennen om haar te helpen.

Alleen was alles al voorbij voor hij ook maar een stap had kunnen zetten: er flitste licht op, feller dan de bliksem, maar helemaal geluidloos. Alles werd verblindend wit.

Enkele ogenblikken later kon Maurice weer wat zien. Het meisje beende er kwaad vandoor, maar de man was nog niet van zijn plek gekomen. Hij had inderdaad een pistool in de hand dat hij had willen gebruiken. Maar die hand zakte nu omlaag tot naast zijn zij en het wapen was vergeten. De man had dringender zaken aan zijn hoofd. Want op de plek waar zijn neus had gezeten, groeide nu een felroze varkenssnuut.

‘Zwijnskop...’ herhaalde Maurice langzaam, en hij begon te glimlachen. ‘Zwijn!’

Hij grinnikte bij zichzelf en liep toen de kroeg in.

Hij zag Alaric zitten bij het gebruikelijke groepje, maar daar zat ook een nieuw gezicht bij: een magere jonge man met een afgetobd gelaat die diep voorovergebogen, bijna ineengevouwen, zat. Hij had zijn schouders naar elkaar toe

getrokken, waardoor hij net een insect leek. Een heel ongelukkig insect, om preciezer te zijn. Hij droeg zwarte kleren en had een nerveuze, stugge uitdrukking op zijn gezicht. Wat dat betreft was hij in elk opzicht het tegenovergestelde van de zonnige, blonde stalknecht.

Maurice liep langzaam naar hen toe, nog steeds met zijn gedachten bij het incident op straat. Zijn interesse was niet gewekt door de lichtflits of de ruzie of de varkenssnuut, maar door de manier waarop de lange lokken van het meisje glansden in het licht van de ondergaande zon.

Alaric trok hem ongeduldig naast zich op een stoel tussen hem en de tobrende onbekende.

‘Kom, ga nou toch eens zitten! Heb je de dokter al ontmoet? Volgens mij niet. Frédéric, dit is Maurice. Maurice, Frédéric.’

Maurice knikte afwezig. Hij hoopte maar dat hij niet al te onbeleefd was. Zonder hem iets te vragen zette Josepha een kroes *cidre* voor hem neer.

‘Aangenaam kennis te maken,’ zei Frédéric kortaf, en ietwat somber. ‘Maar ik ben geen dokter, dat kan ik je geloof ik wel blijven uitleggen. Het was wel de bedóeling, ooit...’

‘Wat is er dan gebeurd?’ vroeg Maurice, die nu weer aan zijn manieren dacht. Hij merkte dat Frédéric een klein glas met een of ander duur drankje vasthield. Dan had hij vast een professionele, geschoolde achtergrond.

‘Mijn ouders stuurden me weg voor ik mijn opleiding heb kunnen afronden. Ze stuurden me naar dit... prách-

tige plekje. Ze hebben me geld geboden om hierheen te verhuizen.'

'Frédéric hier beschikt over een talent,' zei Alaric betekenisvol, en hij trok aan de klep van zijn pet. 'Hij kan de toekomst zien.'

'O, is dat zo?' vroeg Maurice, onder de indruk.

'Niet echt, niet altijd, en maar een klein beetje,' protesteerde Frédéric hoofdschuddend. 'Maar net genoeg dat mijn familie me hiernaartoe heeft verbannen... zodat ik bij andere mensen "zoals ik" kan zijn, die me "beter zouden begrijpen". Of die dat hele talent kunnen laten verdwijnen met nog meer magie. Ik studeerde aan de universiteit. Ik zou in de leer gaan bij een geweldige chirurg. Ik zou een echte arts worden.'

Alaric ontmoette Maurice' blik boven Frédéric's hoofd en trok een gezicht.

'Ik probeer hem over te halen om bij ons in te trekken,' legde de stalknecht uit, en hij nam een flinke slok van zijn bier en veegde het schuim in een geoeffende beweging van zijn lippen.

'Dat hoeft niet,' zei Frédéric, niet onvriendelijk. 'Ik heb geld en woon liever niet samen met dieren, dank je. Bovendien heb ik een beetje extra inkomsten. De koning en koningin hebben me gevraagd om naar hun jonge kind te komen kijken. Hij is verkóúden,' voegde hij daar snel aan toe. 'Hij mankeert verder niets, en het is ook niets wat ik – of een echte dokter – kan verhelpen. Stelletje onnozele halzen! Maar goed, ze hebben me aangesteld als hun

geneesheer-consulent op afroep, dus ik ben niet afhankelijk van jullie gulheid, dank je wel.'

'Ah, toe, wil je niet liever samenwonen met een stel jongens van je eigen leeftijd die je de weg kunnen wijzen hier, in plaats van helemaal in je eentje een of andere tochtige zolderkamer huren bij een weduwe?'

'Ik dank je voor je bezorgdheid,' zei Frédéric, opnieuw niet onvriendelijk. Het leek erop dat hij alleen maar uitermate beleefd kon zijn. Al sloeg het wel een gat in het gesprek.

'Alaric, dat meisje...' begon Maurice toen. 'Buiten de kroeg, daarnet... Er was een knap meisje met gouden haren... ze gaf een man een varkenssnuit...'

'O, dan zul je Rosalind wel bedoelen! Ja, dat is me er eentje!' zei Alaric lachend.

'Het is wel een beetje overdreven,' zei Frédéric en hij trok er een zuur gezicht bij. 'Dat is dus het probleem met heksen.'

'Die vent was anders behoorlijk beledigend,' zei Maurice, die een sterke neiging voelde om op te komen voor het meisje van wie hij de naam daarnet nog niet eens had geweten. 'Hij beschuldigde haar ervan onnatuurlijk te zijn, en hij zei dat magie onzuiver was.'

Alaric klakte met zijn tong. 'Ah, ja, dat gebeurt de laatste tijd steeds vaker, vrees ik. Voor jij hierheen kwam, was er een fikse ruzie. Twee jongens, een *charmante* en een gewone knul, zoals jij en ik, raakten slaags om een meisje. Dat liep nogal uit de hand en de *charmante* won. De andere jongen

stierf. Door magie. De paleiswachters werden gestuurd om een einde te maken aan de ongeregelde heden, maar het liep uit op rellen waarbij allerlei beschuldigingen over en weer werden geslingerd. Sommige wachters kwamen midden in het strijdgewoel terecht... en werden opgezadeld met permanentere kwalen dan een varkenssnuut... Rosalind kennde zal ze die ongedaan maken zodra ze die man weer eens tegenkomt.'

'Je kunt het de normale mensen, "zoals jullie", niet echt kwalijk nemen,' zei Frédéric met enige verbittering in zijn stem. 'Je hebt hier al die mensen met gaven, die dingen kunnen waartoe jullie niet in staat zijn. Hun gedrag valt niet te beheersen en er is niemand die er iets tegen kan doen, ook paleiswachten en mensen met musketten niet. Zij... of misschien wel wij... moeten onder de duim worden gehouden. Of minder gevaarlijk worden gemaakt.'

'Het waren twee jongens die ruzieden om een meisje,' merkte Alaric geduldig op. 'Dat gebeurt zo vaak. Jongens sterven in normale duels met eenzelfde aanleiding net zo goed. Alleen kwam er in dit geval magie aan te pas. Daar moet je je niet te druk om maken.'

'Maar als er dan al... onnatuurlijke dingen moeten bestaan... dan kunnen mensen ze toch op z'n minst verbergen en er niet zo mee te koop lopen? Bovendien zal magie altijd wederkeren. Dat weet iedereen. Dat zou zij ook moeten weten. Rosalind, bedoel ik.'

'Rosalind,' herhaalde Maurice, die de naam al proevend uitsprak.

'O nee,' riep Alaric met grote ogen uit. 'Maurice, nee toch, hè? Niet zo vroeg in onze vriendschap al!'

'Haar haar,' zei Maurice bedachtzaam, 'heeft precies dezelfde kleur als de binnenkant van mijn oven als hij heet genoeg is om ijzer te laten smelten.'

'O, gelukkig, we zijn nog veilig,' zei Alaric met een zucht, en hij gaf Frédéric een vriendschappelijke stoot met zijn schouder. 'Met zulke uitspraken hoeven we ons in elk geval geen zorgen te maken dat we thuiskomen en een lint aan de deurkruk vinden en wij een andere slaappleaats voor de nacht moeten zoeken.'

'Ik heb al gezegd dat ik niet bij jullie kom inwonen,' herhaalde Frédéric geduldig.

Maar Maurice luisterde al niet meer.

Het meisje is vreemd, zoveel is duidelijk

Belle vergat altijd om het geheime pad naar monsieur Lévi's boekwinkel te nemen. Ze was of aan het lezen of aan het dromen, zacht voor zich uit aan het zingen of oprecht geïnteresseerd in de wereld buiten haar eigen huis en het stille leventje dat zij met haar vader leidde. En zo kwam het dat ze bijna altijd de route nam die dwars door het dorp liep en Belle niet alleen mét de dorpingen praatte, maar zij dan ook weer óver haar.

Als ze heel eerlijk mocht zijn, deed ze dat misschien wel een klein beetje expres. Het was fijn en knus op hun kleine boerenhoeve, maar ook eenzaam. Belle maakte graag een praatje en was dan ook teleurgesteld dat die gesprekken elke keer weer op dezelfde manier eindigden.

'Wat leuk, Belle.'

'Wil je een broodje kopen, Belle?'

'Denk je dat het gaat regenen, Belle?'

'Waarom haal je je neus niet eens uit de boeken en... doe je wat aan je haar?'

'Is mijn baby niet wonderschoon, Belle? Ze is net als de andere zes...'

'Heb je al ja gezegd tegen Gaston?'

Ze wenste dat iemand ooit eens interesse zou tonen in de dingen die zij leuk vond, al was het maar één keer. Maar dat was domweg niet mogelijk in het kleine dorp met dezelfde circa honderd mensen die er altijd al hadden gewoond – en die er ook altijd zouden blijven wonen.

Vandaag was iedereen in elk geval wat meer ingetogen en er leken minder dorpingen rond te hangen en te roddelen. Misschien was iemands nieuwe voorraad *cidre* eindelijk klaar, of had een of andere koe een kalf met twee staarten op de wereld gezet.

Nee, zelfs dat zou veel te veel opwinding zijn voor dit dorp.

Ze zuchtte en liep de boekwinkel in. Ze stopte een losgeraakte pluk haar weg achter haar oor.

'Goedemorgen, monsieur Lévi.'

'Goedemorgen, Belle!' zei de oude man opgewekt. Hij schonk haar altijd een vriendelijke glimlach en hij was ook altijd blij om haar te zien, hoe vaak ze zijn winkel ook bezocht. 'Hoe gaat het met je vader?'

'O, die is bezig met de laatste loodjes van een door stoom aangedreven houthakmachine voor de jaarmarkt,' zei ze, en ze draaide sierlijk rond op haar tenen om alle boekenkasten te bekijken. Haar bruine paardenstaart kwam iets omhoog en heel even voelde ze zich net een klein kind.

'Fantastisch!' zei monsieur Lévi, en hij toonde haar een brede grijns die zijn tanden liet zien. 'Die man verdient een prijs. Of een andere blijk van erkenning van zijn genialiteit!'

'U bent de enige persoon die er zo over denkt,' zei Belle

met een droevige glimlach. ‘Alle anderen denken dat hij gek is of zijn tijd verdoet.’

‘Iedereen dacht ook dat ik gek was om uitgerekend hier een boekwinkel te openen,’ zei hij met een glimlach. Hij duwde zijn bril omhoog op zijn neus en keek haar over het montuur heen aan. ‘Maar het is hier wel heel stil zonder klanten. Ik kan een hoop lezen in al die tijd.’

Belle glimlachte terug, die half sarcastische glimlach waar ze beroemd – of berucht – om was.

‘Nu we het toch over lezen hebben...’

‘Er is, vrees ik, niets nieuws deze week,’ zei hij met een zucht. ‘Tenzij je graag een van deze religieuze pamfletten leest die madame de Fanatique heeft besteld.’

‘Zijn het filosofische pamfletten?’ vroeg ze, wanhopig verlangend naar iets nieuws. ‘Een reactie op Voltaire, bijvoorbeeld? Of Diderot? Ik vind het niet erg om tegengestelde meningen te lezen.’

‘Ah, nee. Ze zijn van het gebruikelijke soort. Zelfs geen liederen of hymnes. Vrij saai, eigenlijk. Ik heb ook nog een stel... vrij morbide... verhandelingen die monsieur Valse nog moet ophalen om mee te nemen naar het, eh... gesticht,’ zei hij met een vertrokken mond van afschuw. ‘Maar ik vrees dat je die niet eens mag aanraken. Daar is hij nogal veeleisend in.’

Belle zuchtte. ‘Goed. Dan denk ik dat ik misschien maar een van de oudere boeken leen?’

‘Ga je gang,’ zei monsieur Lévi met een glimlach, en hij gebaarde om zich heen. ‘Kies maar uit.’

Ze moest zorgen dat ze een goede keus maakte. Het leven zou een stuk slaapverwekkender en stiller worden zolang haar vader weg was. In de tijd tussen nu en het moment van zijn terugkeer zag ze vooral een hoop heldere, koude herfstsdagen voor zich waarin ze het vee voerde en zo af en toe een lange, teleurstellende wandeling naar het dorp maakte.

Belle had iets fantasievol nodig, iets spannends wat haar kon bezighouden tot haar vader weer thuiskwam – of tot het leven eindelijk iets te bieden had.